

Sv. maša v baziliki sv. Antona

Nadškof Gardin o p. Placidu Corteseju

V baziliki sv. Antona v Padovi je bilo v nedeljo, 22. novembra, slovesno somaševanje ob 76-letnici mučeniške smrti minorita p. Placida Corteseja v bunkerju gestapa v Trstu. Vodil ga je upokojeni škof v Trevisu in še prej vrhovni predstojnik minoritov nadškof Gianfranco Agostino Gardin. Bogoslužje je uvedel

telesna dela usmiljenja in povzdignil zgled p. Corteseja, ki jih je kot mučenec zaradi ljubezni in molka izvrševal v junaški meri, tako da nam je danes vzor vere, doslednosti in poguma.

Ob koncu so somaševalci v procesiji stopili do Cortesejeve spovednice, ki je zdaj spominsko obeležje, in molili za njegovo beatifikacijo.

pripravil tretjo, izpopolnjeno izdajo življenjepisa *Padre Placido Cortese, Vittima del nazismo (Pater Placido Cortese – žrtev nacizma)*. Povsem nov je sklepni dodatek o odsevih svetosti v spisih p. Corteseja in v pričevanjih o njem. Vicepostulator p. Giorgio Laggioni pa je skupno s časnikarjem in pisateljem Pierom Lazzarinom napisal knjigo *I fioretti di padre Placido, Martire francescano della carità e del silenzio (Rožice patra Placida, frančiškanskega mučenca zaradi ljubezni in molka)*.

Za 21. januar prihodnjega leta pa je napovedana nova spominska pobuda. Na mestu, od koder so nacisti odvedli p. Corteseja iz Padove na Oberdankov trg v Trstu, na križišču med trgov pred baziliko sv. Antona in ulico Botaničnega vrta, bodo v tlaku namestili "kamen spotike" s ploščico, posvečeno p. Corteseju. Tistega dne se bodo na podoben način spomnili še treh padovanskih Judov, ki so jih nacisti deportirali. Svečanost skupno pripravljajo minoriti, občinska uprava in judovska skupnost iz Padove.

ij

p. Giorgio Laggioni, ki kot vicepostulator sledi postopku za razglasitev p. Corteseja za blaženega. Zaradi omejitve, ki jih povzročata pandemija, je bil dostop v cerkev omejen, maša pa je dostopna tudi na spletu. V pridigi se je p. Gardin navezal na evangelij o poslednji sodbi z ozirom na opravljena ali opuščena

Založba minoritov v Padovi Messaggero je oktobra izdala dve knjigi o p. Placidu Corteseju, ki je bil med vojno, kot je znano, usodno povezan tudi s Slovenci. Zaradi pandemije je za preteklo nedeljo predvideni posvet s predstavitev obeh del odpadel.

P. Apollonio Tottoli je

Srbska pravoslavna Cerkev žaluje
Zaradi covid-19 je umrl patriarh Irinej

V Srbiji so se v nedeljo, 22. novembra, poslovili od patriarha srbske pravoslavne Cerkev Irineja, ki je umrl v petek, 20. novembra, za posledicami virusa covid-19. Na pogrebu se je zbralo več tisoč ljudi, pri čemer nekateri med njimi niso upoštevali ukrepov za zavezitev koronavirusa. Bogoslužje je potekalo v cerkvi sv. Save v Beogradu, kjer so Irineja tudi pokopali. V Srbiji so razglasili tridnevno žalovanje. Srbski predsednik Aleksandar Vučić je med prvimi izrazil sožalje. "Počaščen sem, da sem vas poznal. Takšni, kot ste vi, nikoli ne odidejo," je zapisal na Instagramu ob objavi črno-bele fotografije patriarha Irineja. Devetdesetletnega patriarha so v bolnišnico sprejeli 4. novembra, ko so mu tudi potrdili okužbo s koronavirusom. Pred tem se je Irinej v črnogorski prestolnici Podgorica udeležil pogreba metropolita srbske pravoslavne Cerkev v Črni gori Amfilohija, ki je tudi umrl zaradi covid-19. Pogreb, ki se ga je udeležilo več tisoč ljudi, velja za enega od žarišč okužb s koronavirusom. Večina na pogrebu v Črni gori ni spoštovala zaščitnih ukrepov

za preprečevanje okužb. Številni niso nosili zaščitnih mask. Nekateri so celo med pogrebnim mimohodom poljubljali Amfilohijevo truplo. Irinej je postal patriarh srbske pravoslavne Cerkev leta 2010. Rodil se je 27. avgusta 1930 v vasi Vidove v bližini srbskega Čačka kot Miroslav Gavrilović. Po študiju teologije v

Beogradu je postal profesor na fakulteti v Prizrenu na Kosovu. Pred tem ga je leta 1959 patriarh German posvetil v meniha. Takrat je tudi dobil meniško ime Irinej. Leta 1975 je postal episkop Niša, kjer je služboval 35 let. Na čelu srbske pravoslavne Cerkev je 22. januarja 2010 nasledil patriarha Pavla. Svoj mandat je začel s previdnimi reformami, s katerimi je želel

povrniti ugled Cerkev, ki so jo pretresale korupcijske afere in spolni škandali. Ob smrti njegove svetosti patriarha gospoda Irineja je ljubljanski nadškof metropolit in predsednik Slovenske škofovske konference msgr. Stanislav Zore predstavnikom srbske pravoslavne Cerkev izrekel sožalje v imenu katoliške Cerkev v Sloveniji. Nadškof Zore je v sožalnem pismu, ki ga je poslal zagrebško-ljubljanskemu metropolitu dr. Porfiriju Periću, poudaril spoštljiv odnos in prizadevanja za dialog med kristjani pokojnega patriarha Irineja. Patriarh Irinej je bil podpornik dialoga med kristjani ter si je vedno prizadeval za spoštljive odnose s katoličani. Bil je prijatelj Slovencev; gradil je odprt dialog sprejemanja in mostove med slovenskim in srbskim narodom. Leta 2013 so slovenski romarji pod vodstvom mariborskega nadškofa msgr. dr. Marjana Turnška obiskali Beograd; ob tisti priložnosti jih je prijazno sprejel in pozdravil tudi patriarh Irinej. Nadškof Zore je naglasil, da smrt ni cilj ali konec, ampak je prag, ki ga moramo prestopiti, da bi vstopili v večnost in svetost.

Misel na 1. adventno nedeljo
Budnost in pripravljenost

Novo cerkveno ali bogoslužno leto vselej začnemo z adventnim časom, tisti prvi del adventa pa je vedno usmerjen k poslednjim človekovim rečem in poslednjim časom. Gre pravzaprav, če se ozremo na cerkvene očete in učitelje, za tri prihode, zato pa je tudi ta Gospodov prihod ob koncu časov tretji prihod, če imamo pred tem tisti prihod v človeškem času oz., s sv. Bernardom, "v mesu", potem pa še drugi prihod, ki je duhovni Gospodov prihod v življenju vsakega človeka. Novoimenovani kardinal in papeški pridigar Cantalamessa lepo pravi v delu *Marija, ogledalo Cerkev*, da je vsakdo poklican k temu, da v duhovnem smislu spočne in rodi Gospoda, s tem pa se upodobi po Božji Materi Mariji. Tretji Gospodov prihod seveda ni tam nekje daleč, ampak konci časov za vsakogar pomenijo njegovo ločitev s tega sveta in ločitev njegove duše od telesa, torej smrt. Ničče od nas seveda ni mogel vplivati na prvi Gospodov prihod, tisti v mesu, lahko pa vsak od nas marsikaj stori za ta drugi Gospodov prihod, da bi tako bil pripravljen na tretjega, ki hkrati pomeni tudi prehod v novo stvarnost, kakor nas lepo opozarja mašni hvalospev pri mašah za rajne, da se namreč s smrtjo naše življenje spremeni, ne pa uniči. Ta hvalospev pa

nam ob resnih tonih in barvah tovrstne maše tudi sicer kaže tisto še kako potrebno luč na koncu predora, nam vliva prepotrebno upanje. Evangelij namreč govori ravno o tej naši dolžnosti, saj gospodar predstavlja prav našega Odrašenika, Jezusa Kristusa, ki je šel k Očetu, a nam zapustil to nalogo stalne priprave, hkrati pa nam dal tudi potrebna sredstva, da jo uspešno izvršimo. Vsak Gospodov prihod je seveda Božji milostni dar, pa vendarle dar ostane nekje v zraku, če ga nekdo ne sprejme, bodisi ker ga noče sprejeti bodisi ker se za to ni pripravil. To drugo je tisti greh opustitve, na katerega je na t. i. svetovni dan revežev opozoril tudi sveti oče. Teh opustitev je v našem krščanskem duhovnem življenju zares ogromno. Dejal sem v duhovnem življenju, saj ni nujno, da bi na telesni in materialni ravni stali križem rok – kaj lahko po tisti plati storimo marsikaj, pozabimo pa na tisto eno, ki je edino potrebno, kakor opozarja Gospod kasnejšo svetnico Marto v Betaniji. Tako zanemarjamo svojo molitev, branje in premišljevanje Svetega pisma, duhovno branje in poglobljanje, šepa naše versko znanje, za izobraževanje v katoliškem nauku pa ne storimo kaj dosti, verniki in posvečeni, nazadnje pa šepa še naše zakramentalno življenje, kjer

naj ne bi bilo tako nujno, če je seveda mogoče, biti redno in dobro pri nedeljski in praznični sveti maši, za spoved pa tako ali tako velja, da naj bi bila že preživeta. Žalostno je, da tudi iz posvečenih ust slišimo, kako naj oboje ne bi bilo tako nujno ... Tako torej lahko zelo dobro razumemo, kako budnost in čuječnost ni tista newagevsko propagirana zadeva, ki je v svojem bistvu še vedno zelo zemeljska in materialistična, ker govori o človeškem času. Ko Sveto pismo govori o tem, govori v navezavi na Božji, milostni čas. Že znanost sama, če je resna, kaže, kako relativno lahko človek spozna vso resničnost, saj se, ko že misli, da je prišel do dna čisto vsemu, odpre pravo morje novih vprašanj. Nekdanji dolgoletni predsednik mednarodnega združenja znanstvenikov, prof. Antonino Zichichi, je lepo povedal, kako nenavezane na čas, maso in prostor so merske enote recimo subatomske znanosti, s katero se tudi sam ukvarja, pa kažejo simbolno na to, da obstajata še drugača čas in prostor od naših. To je le še ena spodbuda za vse nas, da ves duhovni napor nikdar ni zaman in ni stran vržen, tisti, ki pa trdijo, da naj Bog ne bi odgovarjal na njihove prošnje in molitve, naj pogleda na primer sv. Monike, brez katere ne bi bilo sv. Avguština.

Andrej Vončina

Kaj nam hoče povedati koronavirus? (30)

Primož Krečič

Pojdi v miru

Jezusove besede ženski, ki je ozdravila: "Pojdi v miru," ne govorijo o tem, da je ozdravitev cilj, ampak šele začetek duhovne poti in modrosti. **Sad tega je mir, ki je dejaven in postaja vedno globlji**, ko se človek uresniči v celovitosti telesa, duše in duha. Ženska je tako morala **zaživeti v hvaležnosti za prejeti dar zdravja**, socialne sprejetosti in se odpirati drugim darovom ter jih posredovati naprej. Mnogi ljudje, ki so bili ozdravljeni, se zavedajo, da jim je bilo podarjeno življenje. Veselijo se juter, hoje, dela, stikov, srečanj. Vse jih napolnjuje z notranjo radostjo. Tudi težave, problemi, padci jih ne morejo tako prizadeti, da bi izgubili ta notranji mir. V polnosti moramo biti to, kar smo, in tam, kjer smo. Nič nam ne pomaga, če begamo drugam in si mislimo, da se bomo izognili naporom ter odgovornosti. Življenje je gibanje in mir je njegova pozitivna konstanta, če ga znamo živeti. **Ozdravljena ženska je morala sprejeti sebe in svoje novo življenje, pa tudi težave in padce**. Križ prečisti človeka, njegovo življenje in odnose. Prav tako je treba odvreti strahove in težave na tak način, da se z njimi soočimo in začutimo, da smo ljubljani od svojih bližnjih in Boga. Nekateri se želijo odklapljati, nič ne misliti, ne delati, se ne boriti. Nočejo se pogrti iz svojih vklejenosti, strah jih je odločilnega koraka, nočejo zakričati in biti svobodni sinovi ter hčere pred nebeškim Očetom. Tu ne gre le zapsihološko izbrzo, ampak **za izročeno in zaupanje, ki se rodi v odnosu vere ter ljubezni**. Gospod nam prihaja naproti, vse naše bitje prežema s svojo bližino, odpravlja strahove, lenobe in predsodke. Težko nas je dvigniti. Ljubezen je dobrototna, pravi sveti Pavel. (1 Kor 13,4) Želi najti rešitev in gleda na celoto človeka. **Neprestano je treba vzpostavljati povezavo s temeljem**, marsikdaj se tudi ponesreči, toda s pomočjo Gospoda se moremo truditi in mu zaupati. Mir se rodi v svobodnem srcu, ki zaupa.

Prav tako je treba sprejeti ljudi, ki so ob nas, tudi tiste, ki nam niso pri srcu ali nam celo škodijo. **Vse najde pot izhoda**, zlasti, ker to ni samo naše delo, ampak tudi dar Svetega Duha, ki prinaša mir. (Jn 16,13) Strah polomi krila človeškega iskanja in napredovanja. Kosti postanejo vklejene, na oči se usedata tragičnost in senca neuspeha. Te drže se težko rešimo. Še po odpravljeni težavi ostane globoko v nas. Sveti Duh nas zavije v Božjo ljubezen do naših globlin in nas povabi k izhodu, predvsem pa **krepi sinovsko zaupanje Očetu, da smo v njegovih rokah in se nam ni treba bati**. Pomaga nam, da se usmerimo v prihodnost in gremo naprej v vseh okoliščinah. Zato mir ni neko negibno in zavetno stanje, njegova **varnost je v gibanju**. Računati moramo na napor in nasprotovanje. Evangelij govori o **ozkih vratih in strmi poti**. (Mt 7,13) Na tej poti se srečamo z Jezusom in njegovim križem. Moremo se ga okleniti in se mu izročiti, da bo prevzel del naših bremen. Ob Jezusu smo tako vedno na cilju, tudi ko so pritiski bolečin najbolj hudi. Jezus ni Mesija, ki bi odpravil vse težave in ljudem prinesel olajšave za življenje, ampak nas uči, kako naj sprejmemo življenje v celoti in tudi svoje križe povežemo z njegovim. Mir ni odvisen od mehkega značaja človeka, ampak **od njegove odprtosti za Božji dar**. Pomembno je notranje sprejemanje Božjega miru, ki ga moremo izbojevati, kot pravi Jezus v blagih: Blagor krotkim, ker bodo deželo podedovali. (Mt 5,5) Krotki niso neke puže, nedejavni, ampak tisti, ki po udarcih ne vračajo z močjo in nasiljem. **Ljubezen je ustvarjalna in velika, ker zna držati oddaljenost do nasilja in zla, ki ga to prinaša**. Ozdravitev od boleznih in zla bi morala postati trajen proces v našem življenju. Zdravje in osvoboditev moramo znati živeti in si zanj prizadevati. **Najti mir in ga ohraniti je tako velika modrost in duhovni napor**. Pri poslovnem govoru je Jezus prosil, da bi bil v srcih učencev njegov mir, ki jim ga ne bo mogel nihče vzeti.